

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. május 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ISTEN ELLENES VILÁG PUSZTULÁSA

Lekció: Jelenések 18,1-11

Alapige: Jelenések 18,1-2

És ezek után láttam másik angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiáltott teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon...

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, mennyei Atyánk, drága Urunk, hogy egybegyűjtöttél minket, hogy ünnepet szenteljünk, és szent igéddel éljünk.

Köszönjük, hogy szerezted számunkra az ünnepeket, hogy megkülönböztetted ezt a napot a többitől, és azt mondtad: ez a nap a tied. Köszönjük, Urunk, hogy indítottál bennünket ezen a délelőttön is, hogy eljőjjünk a hajlékomba, a gyülekezet közösségébe, dicsérő, hálaadó, bűnvalló, odaszánó éneket zengedezünk neked.

Ó, milyen szomorúak lennénk, ha csak ennek a csodálatos zsoltárnak azt a versét énekeltük volna: „bezárattak utak, ajtók, egyfelé sem szaladhatok, és az ilyen ínségemben senki nincs, aki segítsen.” Köszönjük, hogy az éneket tovább énekelhettük, hogy hozzád kiálthatunk, aki megszántad az ínségünket, a szükségünket és elhatározta, hogy azt be akarod tölteni és meg akarod szüntetni. A veled és hozzád való hívogatásban, a benned való létben és életben készíted el az ember számára azt, amire nekünk igazán szükségünk van.

Bocsásd meg, Urunk, ha mi ezt nem így láttuk, vagy még mindig nem így látjuk. Bocsásd meg mindazt, amit magunknak akarunk megszerezni, amit magunktól akarunk elérni. Bocsásd meg, ha másban bízunk és nem egyedül benned.

AZ ISTEN ELLENES VILÁG PUSZTULÁSA

Ezért kérünk, hogy vond a mi szívünket, vonj magadhoz, ó Urunk, egyre közelebb, egészen addig, míg benned elrejtett életünk nem lesz.

Köszönjük a gyülekezet közösségét, áldását, hogy együtt figyelhetünk rád. Az is, aki hirdeti, és azok is, akik hallgatják az igét. Cselekedd, hogy neked adjuk a szívünket. Újból és újból kiszolgáltassuk magunkat neked, és azt tegyük örömmel, mert a bűn szolgája gyáva rab, de a Krisztusé szabad. Cselekedd ezt bennünk, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Nem régen fejeztük be kalauzunk szerint a Jelenések könyvének olvasását. Remélni szeretném, hogy a gyülekezetnek is sokat jelentett újból elolvasni ezt a könyvet.

Amikor olvastam, az jutott eszembe, hogy iskolás korunkban, ha valamit meg akarunk mondani egymásnak, de nem akartuk, hogy mások is tudják, akkor titkos írással írtuk. Tudni kellett, hogy kell olvasni a titkos írásokat. Volt ez a hadviselésben és elég sok helyen. A Jelenések könyvét olvasva is mintha az ember ezt érezné, hogy egy úgynevezett titkos írással áll szemben, amelyet Isten Szentlelke azonban a számunkra megfejt. Egyik énekünkben énekeljük: „Te fejedt meg nekünk, te hű szíveknek Atyja, kinek szavát lesem, kinek szavát lesem.”

Hiszem, hogy aki így vágyakozva tekint a bibliai könyvekbe, még ha olyan nehézbe is, mint a Jelenések könyve, akkor Isten megfejti számára ezeket a titkokat. Nagy örömmel olvastam egy-egy ilyen újból megfejtett titkot a Jelenések könyvéből, és őszintén mondom: ilyen volt ez is, amelyet a 18. fejezetben olvasunk, amikor azt halljuk, hogy nagy, erős angyal érkezik a mennyből Isten utasítására, szavára, parancsára, és ennek hatására leomlik a nagy Babilon. Ezt kiáltja az angyal: leomlott, leomlott a nagy Babilon.

A Jelenések könyvében mit jelent nekünk, hívők számára, hogy leomlott Babilon? Hiszen a mai délelőttön ezzel foglalkoznánk egy kicsit: mit jelent az igében Babilon, mit jelent a leomlása, miért pusztul el, és mi ebből a vigasztalás a számunkra. Hiszen amikor János megírta, amikor Isten megíratja vele ezt a könyvet, akkor tulajdonképpen az akkori hívők vigasztalására írta meg. És mivel Isten igéje örök, változhatatlan, ezért nekünk is vigasztalásunkra szolgál Isten igéje.

Ennek a mai szakasznak a jelentését akkor értjük igazán, ha visszamegyünk a Biblia első lapjaihoz. A Biblia első lapjain is olvasunk egy Babilonról, amelyet úgy hívtak: Bábel. Bábel és Babilon ugyanazt jelenti. Magyar fordításban ma talán így lehetne mondani: az Isten kapuja.

Emlékezzünk arra, amikor az ember megépíti Bábel tornyát. Ott azt mondják: építsünk egy hatalmas tornyot, várat, hogy nevet szerezzünk magunknak, és el ne széledjünk a föld színén. Babilon és Bábel tehát azt jelenti, amelyet így lehetne összefoglalni: az Isten ellenes világ. Nem lehet meghatározni egyetlen városban, hogy Bábel valamelyik várost jelenti, valamilyen világvárost jelent itt

a földön. Inkább azt mondanám: Bábel az Isten ellenes világnak a jelképe. Az Isten ellenes világ gyűjtőhelyet, ahova sok ember megy és siet, sereglik, és amely valamiképpen Isten ellen van. Mivel Isten ellen van, ezért nem lehet más a vége, csak pusztulás, mert ami Isten ellen van, az mindig pusztulásba torkollik. Akár emberről, akár közösségről van szó, akár városról. Ami Isten ellen lázad, az el kell, hogy vegye mindig a méltó büntetését.

Babilon és Bábel azt jelenti: Isten kapuja. Úgy van, hogy mióta az Édenkertben Isten bezárta azt a bizonyos kaput, ami nagy jelentőséggel bírt, és a kapuhoz állította a kerubokat, hogy őrizzék az élet fájához vivő utat, azóta az ember azon mesterkedik, hogy lehetne megtalálni azt az utat, azt a kaput, amely visszaviszi őt a boldog Édenbe. Még akkor is, ha nem így fogalmaz. Még akkor is, ha nem ez a célkitűzés, de mindabból, amit tesz, amire vágyakozik, amit csinál magának, tulajdonképpen ez jön ki. Keres valamit az ember. Ismerjük azt az augusztinuszi mondatot: „a mi szívünk nyugtalan mindaddig, amíg benned, ó Uram, nyugalmat nem talál.”

Az ember azt érzi, hogy hiányérzete van. Egy hatalmas úr van a szívében, és állandóan azt keresi, mi tudja azt betölteni, vagy ki tudja azt betölteni. Az az egészen tragédiája, hogy az ember ezt az úrt maga akarja betölteni. Az ember maga keresi az utat vissza az Édenbe. Maga akar valahogy a kapun bejutni. Az Isten kapuját keresi: hogy lehetne beférkőzni azon. Hol van azon egy kicsi kis rés, amin át tudná magát passzírozni. És ha már ez nem megy, ha már kívül vagyunk az Édenen, az Isten jelenlétén, amely pedig a békesség, a nyugalom, az öröm, a megelégedettség, akkor legalább rendezzük be magunknak azt a várost, hogy minél jobban el tudjuk szenvedni ezt a 70 vagy 80 esztendő. Legalább összkomfortosan szenvedjünk ebben a világban — mert Babilon ezt jelenti.

Az újszövetségi Babilon azt jelenti, hogy az ember épít magának egy várost, de Bábelben ezt kőből akarta, az újszövetségi Babilon pedig arról szól, hogy az ember ezt már ésszel akarja, tudománnyal, művészettel, gazdasággal, politikával — bármivel. Itt most már nem a kő a fontos, nem az anyagi, a megfogható, hanem a szellemi. Éppen ezért a Babilon azt a világvárost jelenti, (ahol így mondjuk): eladó az egész világ. Ahol mindent meg lehet kapni. Ahol mindenféle érzékiséget ki lehet elégíteni.

Babilon annak a városnak a képe, ahol az ember önmagát dicsőíti. A 7. versben figyeljük meg. Miért pusztul el Babilon? Azért mert dicsőítette magát és tobzódott.

Bábelnél is ez volt a probléma. Építsünk magunknak tornyot. Babilonnál is ez a probléma, hogy az ember magának, a maga dicsőségére akar mindent. Figyeljük meg, hogy ezen a világon milyen tendenciák vannak.

Amikor elmondják, hogy mi építjük a világ legmagasabb épületét, mi építjük a legnagyobb viaduktot, mi építjük a legnagyobb hidat, amit mérni lehet magasságban, hosszúságban, szélességben. Az ember csak egyetlen dolgot nem mér, amit Pál apostol már hívó szívvel meg tudott mérni: „Ó Isten bölcsességének, gazdagságának, mélysége és magassága! Az Istennél ez mérhető: bölcses-

sége, hatalma, gazdagsága. Ez azonban a világ szemében semmi. Majd amit mi. Ugyanis Bábel és Babilon mindig azt jelenti, amit mi építünk magunknak. A hívő ember pedig egyetlen dolgot akar: amit Isten készített az Őt szeretőknek. Miben gyönyörködik a hívő? Abban, amit Isten készített az Őt szeretőknek.

A mennyei Jeruzsálem el van készítve. A Jelenések könyvében azt olvasuk, hogy János látja a mennyei Jeruzsálemet elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. Azért, mert a hívő ember szíve nem arra irányul, hogy mit tudok én megcsinálni, mit tudok én elérni, milyen célokat tűzök magam elé, hanem a hívő szív azért jár hitben, mert elfogadja azt, amit Isten készített, amit az Ő szeretete adott. Amire Ő mondta: íme, igen jó. Amire Ő állapítja meg, hogy neked erre van szükséged.

Mint az a koldus ott az Ékes kapuban. Bejelenti Péternek és Jánosnak, hogy egy kis alamizsnát kér. Ő azt gondolja: ettől majd megoldódik az élete. Odamegy Péter és János, és azt mondja: ezüstöm és aranyam nincs, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus nevében kelj fel és járj. — És megtanulja ott ez a koldus, hogy Isten nem az igényeinket akarja kielégíteni, hanem a szükségünket akarja betölteni. Én nem azt adom neked, amit te akarsz, hogy adjak, hanem azt, amire igazán szükséged van, amitől élet lesz az élet. Amitől felállsz, és dolgozni tudsz. És ujjong a te szíved. Bejössz a templomba, az imádkozásnak házába. Mert ilyen betegen és ilyen bénán, ilyen nyomorultul csak az imádság helyéig jutottál, de nem az imádságig. És bemegy a templomba, mert azt kapta, ami betölti az életét. Ez csak ujjongó öröme adhat okot a hívőnek.

Bábel azt jelenti: majd mi megcsináljuk. Majd mi elérjük. Foggal, körömmel, éjszakázva. Félretéve családod, házasságot, gyermeket, törtetőnk, mert mi majd megmutatjuk, kik vagyunk. És aki így gondolkodik, szembesülnie kell azzal, hogy amit létrehozott, az is megég. Csak az a baj, hogy az is megég, aki ezt létrehozta.

Erről szól ez, hogy a Bábel, Babilon, ez az Isten ellen fordult világ, Isten ellen van. Az a szörnyű, hogy elvonja a hívő szívét is. Vagy próbálja elvonni a hívő tekintetet, mint szegény Ákának a tekintetét. Józsúé könyvében van, amikor meglátja a csodálatos babiloni köntöst, és hogy gondolkodik Ákán? Miért vette el, miért ásta el? Azt gondolta, majd ebből veszek az új hazában csodálatos szőlőt. Elfelejtkezett arról, hogy Isten megígérte: nem venni kell, hanem Ő adja. A tejjel és mézzel folyó földre viszlek be benneteket. Ákán egy Babilont épít a szívében: majd mi megszerezzük, mi tudjuk ennek a módját, az útját, az árát. És elfelejtkezik arról, hogy Istennél ingyen van a kegyelem, és neki olyan Istene van, aki be fogja tölteni a mi szükségünket az Ő gazdagsága szerint.

Ott volt Lót, aki építette Bábelt, Babilont a szívében. Aki először csak Sodomáig sátorozott. Egyszerre ott látjuk Sodomában, ott ül a városkapuban. A Biblia megjegyzi: gyötörte az ő igaz lelkét, de gyönyörködött a pozícióban, hogy ő ott van a bírák között és ítéli Sodoma népét. Lám, az Isten gyermeke, Ábrahám ott sátorozott a Mamré tölgyeséig. Vitte arrébb a sátrát, mert neki nem Sodoma fénye, kényelme kellett. hanem az Úrral való járás, az Úrban való hitnek az öröme kellett. Mert Ábrahám szívében nem volt Babilon, nem volt Bábel.

Igen, Babilon fényével, csillogásával, gazdagságával megszedíti Isten gyermekeit is. Meg akarja szédíteni Isten gyermekeit is, hogy fordítsák el tekintetüket az ő Krisztusuktól, és gyönyörködjenek, élvezzék az életet. Mert egyszer élünk, és mindazt, amit a világ ad, azt ki kell élvezni. — mondják.

Mennyiszer láttuk mi is, hiszen 46 évig két faluban éltünk és láttuk, hogy valaki eljött a faluból a nagyvárosba. Nem csak Budapestre, hanem ettől még nagyobb városba. Láttuk, amikor az ő kis hitét, az ő Krisztusban való életét kezdte a világ kiszívni. Kezdte a nagyváros kényelme, fénye, kínálata már kecsegtetni, és elkezdtek benne gyönyörködni. Azt mondták: nagyon jó ez, nagyon jó itt.

Most volt az iskolában a hitoktatás beíratása. És olyan érdekes: vidéken, a lenézett falvakban 95-100% a gyerekek beíratása hit és erkölcsstanra. Budapesten nem éri el a 20%-ot. Inkább 10%-ot mondanék a hittanra beíratott gyerekek száma. Mert Babilon, a nagyváros mindig ezt jelenti, hogy nekünk nincs szükségünk Istenre. Ez nélküle is megy.

Amikor az ige azt mondja: fussatok ki Babilonból, az nem azt jelenti, hogy költözz ki Budapestről. Menj egy lakatlan szigetre, egy baranyai dombságra. A két házból vedd meg az egyiket, mert ott majd milyen jó lesz. Nem ezt jelenti, hogy fussatok ki közülük, hanem azt: lelkileg szakadj el tőle. Mert Isten nem akarja, hogy az Ő népe Babilonból kifusson, mert belehelyezte. Az akkori Babilonba, Rómába, belehelyezte azt a maroknyi gyülekezetet. Azt a néhány hívőt, akik összejönnek ott, és Pál apostol vágyakozik középük. Azt mondja: nektek is köteles vagyok az evangéliumot hirdetni, kik Rómában vagytok.

Pál apostol vágyakozott Rómába. Isten elküldi, hogy az agrippáknak, a feszuszoknak, a berenikéknek hirdesse, meg még a császárnak is — ne félj Pál, mert neked a császár elé kell állnod. Isten nem azt mondja: fuss ki belőle, hanem azt mondja: ne kössön meg téged Babilonnak a fénye, a gazdagsága. Ne abba vedd a bizodalmodat. Vigyázz, hogy megmaradj Krisztus gyermekének, megmaradj Isten gyermekének, légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.

Ezt jelenti Babilon. Milyen jó lenne, ha komolyan vennénk. Azért is mondom ezt, hogy Isten nem akarja, hogy kifuss Babilonból, mert a 23. versben azt mondja az ige: „És szövétneknek világossága többé benned nem fénylik; és vőlegénynek és menyasszonynak szava sem hallatik többé tebenned;...” — Tehát Isten megmondja, hogy vőlegénynek és menyasszonynak szava többé nem hallatik benned. — Itt a Bibliában a vőlegény és menyasszony Krisztust jelenti és az Ő egyházát. A menyasszony a Krisztus népe, a vőlegény pedig Krisztus. A szövétnek, amely világít, az az ige. Azt mondja az Isten: a pusztulásnak, a romba dőlésnek az egyik jele, ha nincs ige, és ha Krisztus és az Ő népe elhallgat.

Ezért nem mondhatja Krisztus: fuss ki testileg belőle. Nem mondhatja, mert ott kell lenned, sőt reád terheli, hogy ne hallgasson el a menyasszony, ne hallgasson el az egyház, ne hallgasson el a gyülekezet, a prédikáció.

A Heidelbergi Káténk olyan szépen mondja, hogy mit jelent a 4. parancsolat. A 4. parancsolatot hogy értelmezték a mi hitvalló eleink és őseink? Úgy, hogy az ige hirdetés és a tanítás fennmaradjon. Isten azt akarja, hogy Babilon is hallja meg. Isten adott időt Babilonnak is, a nagy városoknak is. Belehelyezett

AZ ISTEN ELLENES VILÁG PUSZTULÁSA

hívőket, hogy Isten igéje, a Krisztus evangéliuma, a kereszttel beszéde hangozzék, tündököljön, hívogasson, figyelmeztessen.

De el kell pusztulnia. Miért? Mert nem hallotta meg. Isten majd egyszer leállít mindent, minden igehirdetést és azt mondja: menyasszonynak és vőlegénynek szava többé nem hallatik tebenned. És mi lesz a pusztuláskor? Mit olvasunk: és siratják őt, amikor elpusztul Babilon, és jajgatnak órajta a föld királyai, akik vele paráználkodtak és tobzódtak, mikor az ő égésének füstjét látják. És a föld kalmárai siratják és jajgatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi.

Sírnak Babilon romlása felett. Miért? Hogy vége van. Sokan azért sírnak, hogy vége van. Sokan azért, hogy vége van az üzletnek. Azért sírnak a kereskedők, mert nem tudnak többet kereskedni. És a föld kereskedői azt mondják: nem veszik többé az árunkat. Ezért sírnak. — Ez az Isten ellenes világ, ahol az ember azért sír, mert nem két zsák pénzt kap fizetésként. Mert mindig talál valamit, hogy miért sír. Babilonban csak egyetlen dolog miatt nem sírnak: a bűn miatt. Nem mondják azt, amit Ézsaiás mondott: Uram, benne vagyok Babilonban nyakig, ezért nem lehetek a te prófétád. Tisztátalan ajkú nép közt lakom. Én is tisztátalan vagyok.

Ézsaiás felkiáltott: Uram, tisztátalan vagyok. Isten azt mondja neki: nem, megtisztítlak, és veszi a parazsat, odaérinti az ő ajkához. Megtisztítja, felszenteli és elküldi Ézsaiást.

Babilon csak azért sír, mert nincs üzlet, nincs gazdagodás. Vége az élvezeteknek, vége a gyönyöröknek. Babilon emiatt tud sírni. Így van.

De Isten elküldi az Ő angyalát. Így kezdődik: „láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; dicsősége és ereje.” — Isten egy olyan angyalt küld, akit felruházott hatalommal, dicsóséggel és erővel. Azt mondja: teljes erejével kiáltott: leomlott, leomlott a nagy Babilon. Ó milyen nagy vigasztalás volt ez az akkori hívőknek, akik körül voltak véve Babilonnal, és egyszer csak az angyal kijelenti: leomlott. Nem azt mondja, hogy le fog omlani, nem azzal vigasztalja a hívőket, hogy majd ez a világ elpusztul, hanem azt mondja: leomlott. Ebben egyrészt az van, hogy amit Isten eltervezett Babilon felől, az végbe fog menni.

János már úgy látja Babilont, mint leomlottat, mint üszkös várost. Mint ahol a baglyok tanyáznak, ahol a tisztátalan madarak, mint ahol a halál és a gyász énekei siralmas gyászenekét.

Te így látod ezt a világot? Így látod Babilont? Vagy a te szemed gyönyörködik a nagy lehetőségekben, a nagy kényelemben? Vagy úgy látod, hogy le van omlva, nem ér semmit. Kár és szemét az egész, mert a vége megkérdőjelezhetetlen, elodázhatatlan, mert meg van pecsételve a sorsa. A hívő azt mondja: igen, Uram. Mint ahogy az 502. dicséretben énekeljük: „ne kössön fénye meg.” Igen, Uram, nem köt meg a fénye.

Ott van a szívedben ez a vágy? Látod a csillogást, a neont, a reflektorokat. Ki van világítva a város. Világvárost építünk, és még építenek sok helyen. Te azt mondod: vágyok hazamenni, csak engedjenek már haza.

Ahogy Pál apostol: Nagyon szép az, ami körülvesz. Értetek szükségesebb itt maradnom, de kívánok elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal inkább jobb.

Ha ott van a szívedben a vágy: jó lenne hazamenni, jó lesz az Úrban gyönyörködni. Jó lesz a trón előtt énekelni. Jó lesz megkapni azt a koronát, amit le is teszünk azonnal, mert azt mondjuk: tied, Uram, a dicsőség, mienk pedig orcánk pirulása. — Ha ez van a szívedben, akkor leomlott Babilon. Isten azért hirdetteti, hogy omoljon le Babilon, omoljon le mindaz, amire azt mondod: a világ. A világ hiúsága, a világ kérkedése. Mindaz, ami a szem gyönyörúsége, ami az érzékeidet rabbá tette, az omoljon össze a nagy, a dicső, a szent, az igaz, a tiszta előtt.

Ezen a világon számon tartják Babilon eredményeit. Lehet látni a világ leggazdagabb embereit. Lehet olvasni Magyarország leggazdagabb embereit. Isten egy más kimutatást vezet. Nem babiloni mércével mér, hanem azt mondja: nem az a lényeg, hogy te mit értél el, mit harácsolnál, hanem az a lényeg, hogy Isten országáért mennyit tettél. Erről nem vezetnek kimutatást. A történelemkönyvek vezetnek arról, hogy voltak Lorántffy Zsuzsannák, Rádayak. Nem sorolom tovább, akik vagyonukat, gazdagságukat nem saját maguk dicsőségére, kényelmére, dőzsölésére fordították, hanem az Úr országának az ügyére. Mi imádkozunk ilyenekért.

Igen, testvér, ne a magad dicsőségét keresd, ne Babilont építsd, hanem azt kérd, amit Isten készített az Őt szeretőknek, és amely ráadásul ingyen van Krisztusért. Nem azért, mert nem kerül semmibe, hanem azért, mert valaki kifizette az árát. Mert valaki kifizette, hogy te ingyen kapd meg.

Befejezésül ezért hirdetem, hogy igen, Babilon asztalára minden földi jó fel van rakva. — Itt is van egy asztal, amin kenyérbe-borba rejtve látjuk a kegyelmet. Van egy asztal, amiről azt énekeljük: Ez egyszerű vendégségben Jézussal egyesülünk. Amelyről azt valljuk: Ez eledel zálog nekünk, hogy lesz mennyben menyegzőnk. Az a jó, ha a szíved azt vallja, hogy amit Isten nekem kiábrázolt és adott, az még semmi ahhoz képest, ami vár rám. A babiloniak pont fordítva gondolkodnak. Vegyünk el mindent, amit megszerzünk, mert nem érdekes, hogy utána mi lesz. Az leomlik, mert pusztulásra van ítélve, de meg felépülsz.

Ahogy a János 2. részben mondja csodálatosan: minden ember a jó bort adja fel először, és miután megittasodtak, aztán a rosszat. Te a jót a végére tartogattad. Igen, mert Isten nem ember szerint gondolkodik. Az ember a jót adja először, aztán a rosszat, Isten adja a jót, aztán a még jobbat, hogy elmondhasd: a java még hátra van. És már itt is mindennel megajándékozott, ami az életre és kegyességre való. „Isten többet adni kész, mint hinné emberész.”

Jézus Krisztust a városon kívülre vitték. Azt mondja: menjünk ki hozzá az Ő gyalázatát hordozván. Ezért Isten népének Babilonon kívül van a helye. Nem merülhet bele Babilonba, mert ez a világ elmúlik, és ennek ábrázata is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké. Ezért lelkileg szakadj el Babilontól és lelkileg a te megváltó Krisztusoddal erősítsd napról-napra kapcsolatodat.

Imádkozzunk!

Urunk! Áldunk és magasztalunk, hogy eljuttatsz bennünket arra a gondolatra, hogy mi soha nem találjuk meg a kaput, az ajtót. Ha megtalálnánk, akkor is csak azzal szembesülnénk, hogy senki ki nem nyithatja.

Köszönjük igéd világos üzenetét, hogy nem mi mentünk be a kapun, hanem te jöttél ki hozzánk. A te kegyelmed nyitotta ki a kaput, a mi Urunk, Jézus Krisztus golgotai kereszthalálával, ahol a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, mert csak te tudtál rést ütni a bűn falán, a halál és kárhozat falán. Köszönjük, hogy kijöttél azért, hogy megkeressed és megmentsed az elvesztettet, azután bevidd halálból az életre, sötétségből a világosságba.

Köszönjük, hogy így nyúltál ki sokunkért, Urunk. Áldunk, hogy ennek a jele, bizonyítéka itt van az úrasztalán. Te valóban utánunk nyúltál szeretett Fiadban, Jézus Krisztusban. Áldunk, hogy így juthatunk ismét a mennybe. Így lehetünk a menny polgára már itt a földön is, és a szívünk vágyakozhat az után a város után, amit nem mi építettünk magunknak, hanem amelyet te készítettél nekünk örök szeretetből, hol vígan lépkedünk színarany utcákon át, hol halljuk angyalok dicséretét, hol szemünk láthatja Krisztus szent ábrázatát, aki vért ontott bűneinkért.

Meglátjuk és hálás lesz a szívünk, hogy elszakítottál Babilontól, és nem kötött meg a világ fénye. Engedd, hogy mint ide készülő nép tudjunk előrehaladni a boldog cél felé.

Kérünk gyülekezetünkért, kérünk a hit útjáról letérőkért. Egyedül te tudod őket visszahozni, válladon, sebekkel tele, hogy begyógyítsd a sebeiket. Kérünk azokért, akik betegek, akik nyomorúságban vannak. Kérünk gyászolóinkért, akik a héten búcsúztak szeretteiktől. Kérünk, áldd meg az igét, ami ott elhangzott. Vigasztald őket mennyei látással, hogy oda készüljünk mindannyian, Urunk, akik a tied vagyunk.

Áldd meg a vizsgázókat, az érettségizőket. Áldd meg azokat, ahol a víz úrnak látszik, pedig nem az, mert te vagy az Úr. Vigasztald azokat, akiknek mindenük odalett.

Kérünk azokért, akiknél háborúság veszélye fenyeget. Könyörülj, hogy az emberek békességben éljenek. Kérünk az egész bűnbe esett, bűn alatt nyögő világért, amelynek csak te lehetsz az enyhülése, a békéje és nyugalma.

Kérünk, hogy sok-sok árva szív békéjét benned hadd lelje meg.

Ámen.